

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Браћо и сестре, преподобни монаси и монахиње, да вам кажем коју реч шта се јуче догађало с нашом земљом Србијом. Ви знате, обавештени сте шта се дешава на нашем светом Косову и Метохији, да се тамо ствара и створила једна лажна држава, држава звана Косово и да је пре два дана ударена граница између Косова и Србије, граница на којој треба да буду цариници полицајци Шиптари подржани од међународне заједнице.

Наш народ на Косову и Метохији то не прихвата. Они се боре, наравно не са оружјем него снагом своје воље, стварају барикаде, блокирају путеве и тако пружају отпор томе насилном одвајању наше свете косовско-метохијске земље од мајке Србије. То је једна насилна операција. Косово је за Србију оно што је срце у човеку. Срце се не може никоме поклонити а остати жив, нити се може ни са ким поделити а да остане човек жив. Тако и Косово и Метохија, као срце Србије, не могу се никоме дати а да Србија остане држава и да српски народ остане са својим индентитетом. Јер Косово и Метохија, то је та једна вертикала која нас повезује са небом, са Небеском Србијом, са нашим светим прецима и са нашим светим мученицима који су Косово и Метохију натопили са три свете течности: крвљу, сузама и знојем. Крвљу - бранећи свету земљу од окупатора, од непријатеља, сузама сиротиње раје која је угњетавана стотинама година ал' је издржала и остала тамо, и знојем, јер су вадили своје парче хлеба из земље муком обрађиване. Зато је Косово и Метохија не само територија него је то један духовни садржај, то је скуп свих вечних вредности за које се жртвовао свети кнез Лазар, косовски витезови и многи стари и нови мученици косовски и српски. Ето, захваљујући ненародној власти која је водила најпре државу Југославију па онда и Србију, доведени смо дотле да нам Косово и Метохију одвајају од мајке Србије, чупају као срце из груди наших.

Ми смо јуче организовано били кренули на Косово и Метохију да дамо подршку нашем народу који се тамо бори како зна и уме и може. Али, сва држава је јуче била на ногама да нас спречи. Сви

путеви су били блокирани, све раскрснице, није се могло приближити а камоли отићи до Јариња или до Брњака, тамо где су ударене нове границе између Косова и Србије. Полиција је пресретала, узимала документа, враћала насилно оне који су тамо пошли и нешто много више од тога. Ми смо пре тога бринули како да уђемо на Јариње, на Косово и Метохију. Нико није помислио, нико није бринуо о томе како ћемо изаћи из Београда, јер браћа и сестре који су спремили три аутобуса да крену из Београда на Јариње, нису могли ни да уђу у аутобусе а камоли да крену из Београда. Окупирано је не само Косово него и Београд је окупиран. Али, ми смо ипак послали поруку нашем народу. Знају за нашу намеру да им однесемо нешто помоћи и да пружимо реч утехе. Не да им донесемо оружје, то немамо и не треба нам. Али утеху, снагу вере и наде - треба им.

Ето, ми смо им послали неку поруку заједничку коју смо имали намеру да заједно са њима пошаљемо целом нашем народу. Није се то могло. Нису нам дозволили да се сретнемо, браћа да се сретну, да заједно поразговарају, али порука је отишла. Останимо и даље на својим позицијама одлучни да се боримо за ослобађање окупираног Косова и Метохије. Докле? До потпуног ослобођења! Много пута смо ми били под окупацијом али никада нисмо капитулирали. Окупација – да, капитулација – не.

Нека би дао Бог снаге свима нама да останемо достојни потомци наших славних светих предака и да ту веру, ту одлучност, наше светиње, Косово и Метохију и све остале наше крајеве предамо нашим покољењима, нашој деци и омладини, да и они то сачувају и предају даље.

Амин, Боже дај!